

Arjan en Myrthe Kerkdijk over hun gedeelde passie voor voetbal, teamwork en de band die hen verbindt bij de club

We spraken onlangs met Arjan en Myrthe Kerkdijk. Vader en dochter, trainer en speelster en bovenal: gepassioneerd voetballiefhebbers.

Arjan, we beginnen dit interview met jou: wanneer begon jouw voetballeven?

Arjan: Vanaf de D-jeugd tot ver in mijn twintigste heb ik bij DETO gevoetbald. Door blessures moest ik toen stoppen. Op dat moment wilde Myrthe beginnen met voetballen. Ze is gestart bij de F-jeugd en ik ben haar team gaan trainen.

Myrthe: Inmiddels voetbal ik in Dames 1 en is hij opnieuw mijn trainer, samen met Sanne Schepers en Wim Everts.

Heb je Myrthe altijd getraind?

Arjan: nee, na een paar jaar kwam namelijk tijdens het seizoen de vraag of Myrthe wilde overstappen naar het jongensvoetbal. Daarnaast heeft Myrthe in de jeugd bij FC Twente gespeeld. Toen Myrthe stopte bij de meiden, ben ik trainer geworden van onze andere dochter Amber. Met dat team hebben we ook fantastische seizoenen beleefd. We zijn vaak kampioen geworden.

Wat maakte die seizoenen zo mooi?

Spelers zien groeien en successen behalen. Ieder kampioenschap was weer bijzonder.

Ben je lang trainer geweest van deze groep?

Op een gegeven moment konden de speelsters de overstap maken van MO20 naar de dames senioren. Wim en ik waren van mening dat het mooi zou zijn om deze groep bij elkaar te houden en samen te laten overstappen. We zijn daarom als trainer bij betrokken gebleven.

Hoe geef je het trainerschap vorm in de praktijk?

Het trainerschap is wel intensief: twee keer per week trainen en op zaterdag de wedstrijden... Het is fijn dat we de trainingen nu verdelen: Sanne Schepers verzorgt een training, Wim en ik geven een training en op zaterdag gaan we samen mee. We zijn samen hoofdtrainer en daar hebben we een goede modus in gevonden, we hebben een fijne klik.

Men zegt wel eens: vrijwilligerswerk is vrijwillig maar niet vrijblijvend. Voel jij dat ook zo?

Arjan: jazeker. Er gaat veel tijd in zitten.

Myrthe, nu is jouw vader je trainer. Hoe vind je dat?

Myrthe: Vroeger was het nog wel eens dat het na de wedstrijd nog de hele dag over de gespeelde wedstrijd ging. En als jong meisje ben je ook bezig met wat de groep daarvan vindt. Ik vind het nu juist heel leuk. Voor mijn vader is het fijn dat hij het trainerschap nu kan delen met Sanne, zodat het wat minder intensief voor hem is.

Was het voor jou als jong meisje vanzelfsprekend dat je ging voetballen, omdat je je vader ook zag spelen?

Myrthe: wat ik me kan herinneren, was dat ik met een groepje meisjes van school wilde voetballen. Zij hadden ook allemaal familie bij DETO en zo is er een team opgestart. Mijn vader is daar toen trainer van geworden. Uiteindelijk kwamen er steeds meer meiden bij.

Hoe vind je het dat je vader zich zo voor het meisjes- en vrouwenvoetbal inspant?

Myrthe: ik vind dat heel leuk en mijn vader vindt ook niets mooier dan met voetbal bezig zijn. Onze gesprekken gaan ook eigenlijk altijd over voetbal, het gaat bij ons over DETO of over PSV. We zijn daar allebei veel mee bezig en het is mooi om dat met hem te delen.

"De mooie momenten die we delen in het voetbal... het gaat niet eens om kampioenen worden. Het gaat om teambuilding, samen dingen mee maken."

Arjan: Zo zijn we eens naar een toernooi in Denemarken geweest. Ik weet zeker, dat vergeet niemand. Er zijn in de afgelopen jaren echt vriendschappen ontstaan. Toen ik gestopt ben als trainer van Myrthe in de jeugd, heb ik met een aantal speelsters contact gehouden. We deden met dat groepje mee aan diverse wedstrijden en toernooien, denk aan speedsoccer en zaalvoetbal. Ik had in de loop der jaren veel contacten opgebouwd bij andere clubs en via die contacten kon ik ons inschrijven. We hebben daar ontzettend veel plezier aan beleefd.

Wat vinden jullie het mooiste aan samen actief zijn bij DETO?

Arjan: Wat ik leuk vind, is het onderling uitwisselen van de ervaringen die Myrthe nu opdoet als trainer van de MO20. Ik leer ook van haar.

Myrthe: We denken samen na over trainingsvormen bijvoorbeeld.

Arjan: We gaan regelmatig samen naar Eindhoven. Wat ik dan prachtig vind: het gaat onderweg alleen maar over DETO en PSV. We bespreken dan bijvoorbeeld tactiek en hoe we daar over denken.

Myrthe, was het voor jou vanzelfsprekend dat je ook trainer zou worden?

Myrthe: jazeker. Ik heb het af kunnen kijken van mijn vader en het leek me leuk. Toen ik uiteindelijk gevraagd werd, heb ik daarom ja gezegd. Ik train de huidige MO20 als sinds ze in MO13 speelden en ik heb er nog veel plezier in. Gelukkig kan ik het combineren met mijn studie Fysiotherapie en met mijn bijbaan.

Jullie zijn samen al lang actief voor DETO. Wat betekent dat voor jullie?

Arjan: DETO betekent voor mij heel veel. Je kent iedereen hier, het sociale aspect is voor mij belangrijk. Ik kom hier graag. Als het kan, kijk ik bij DETO 1. Helaas lukt dat niet zo vaak vanwege onze eigen wedstrijden.

"Ik kom hier van jongs af aan, het is echt ons cluppie, je kent iedereen, het is altijd gezellig."

Myrthe: Het is altijd fijn om hier op zaterdag naar toe te gaan, daar kijk ik echt naar uit. Lekker voetballen en daarna een drankje in de kantine. Zelfs op vrije weekenden gaan we naar DETO.

Arjan: de band met de club is heel groot.

Wat zou je aan anderen willen meegeven die misschien vrijwilliger willen worden?

Arjan: het vrijwilligerswerk kost veel tijd en energie. Maar dat wat jij er in stopt, krijg je er ook voor terug. Dus als ik enthousiast ben, krijg ik enthousiasme terug. Zo voel ik dat.

Myrthe: als je ziet dat de groep het leuk heeft, heb je het zelf ook leuk.

Arjan en Myrthe, dank jullie wel voor jullie enthousiaste verhaal! Jullie laten zien hoe bijzonder het is om samen actief te zijn binnen dezelfde club. De gedeelde passie voor het voetbal en betrokkenheid bij de vereniging zorgen niet alleen voor mooie momenten op het veld, maar ook daarbuiten. Met jullie inzet en enthousiasme laten jullie zien: wij zijn DETO.